

Heste- og Kostalde. Maa jeg oplyse, at i en Beretning om 117 Ildebrandstilfælde paa Landet i Tidsrummet fra den 15. Oktober 1910 til den 15. Juli 1911 angives et Antal af 1,618 Kreaturer og Heste som indebrændte foruden de ikke nærmere angivne Dyr. Der nævnes saaledes i 4 Tilfælde: „Hele Besætningen indebrændte.“ I 26 Tilfælde var det samlede Antal af Heste 80 Stykker, i 51 Tilfælde var det samlede Antal af Kreaturer 541 Stykker, i 23 Tilfælde var det samlede Antal Kalve 92, i 43 Tilfælde løb Antallet af Svin op til 408, og i 26 Tilfælde berettes: „Alle Svinene brændte.“ Man vil sikkert indrømme, at det vil være lidet bekosteligt at anbringe Jerngittere paa Straatag over Indgangsdørene i Staldene, og det vil jo kunne hjælpe noget, foruden hvad man i øvrigt kan gennemføre i Retning af Forholdsregler i Tilfælde af Ildebrand, f. Eks. med Apparater, hvorved Kreaturerne i en Fart kan slaas løs. Vi har i § 10 i Lovforslaget holdt os til Bestemmelsen om et Jerngitter, som skal forhindre Straatag i at skride ned. Endvidere bestemmes der i denne Paragraf, at Staldene skal være forsynede med Vinduer, som giver tilstrækkeligt Lys, og som er til at aabne for Tilførsel af frisk Luft.

I Lovforslagets § 11 gives der Regler for Slagtning. Slagtingen skal ifølge disse Bestemmelser ske under Bedøvning og skal foretages med særlige praktiske Slagteapparater, hvoraf der for øvrigt findes et Eksempplar ude i Folketingets Forstue hos Budet, hvor ærede Medlemmer kan se det, hvis de ønsker det. Fjerkræ skal altid slagtes ved Afhugning af Hovedet og ikke, som det nu ofte sker, ved at Halsen trækkes over, eller ved et Stik i Nakken. For Slagtning af Fisk gives der ogsaa nogle efter min Mening praktiske Bestemmelser, ligesom tilskadekomne Dyr, som formentlig ikke kan kureres, skal dræbes hurtigst muligt, og Assuranceselskabet maa for Fremtiden ikke unddrage sig Erstatningspligten for saadanne Dyr, fordi det ikke forinden har faaet Lejlighed til at foretage Syn over Dyret. Jeg har adskillige Gange set, hvorledes saadanne syge eller tilskadekomne Dyr har maattet lide frygteligt af Hensyn til, at Assuranceselskaberne ved at forlænge Livet for Dyrene muligt kunde redde nogle Kroner af Assurancesummen. Jeg skal tillade mig at anføre et talende Eksempel paa, hvorledes Dyr maa lide som Følge af Assuranceselskabernes eller Assuranceagenternes Optræden. Det var den 21. Juni i

Aar om Formiddagen, at Københavns Kommunes Ejendom „Østergaard“ i Uterslev brændte. Det lykkedes at løse næsten alle Kreaturer, men det viste sig umuligt at redde ca. 200 Svin. Luften forpestedes af brændt Flæsk, ligesom der lød frygtelige Hyl fra de stærkt forbrændte Dyr, hvoraf en Del var sluppet ud af Stalden og løb forvildet rundt. „Social-Demokraten“ giver under Overskriften: „Frygteligt Dyrplageri“ en rystende Skildring af Assuranceagentens Forhold overfor disse stakkels forbrændte Dyr. „Endnu i Aftesent“, skriver Bladet, „henlaa en Snes meget stærkt forbrændte Svin i Stalden. Dyrene var i en ynkelig Forfatning, med mægtige aabne Saar paa Kroppen. Men til Trods herfor blev de ikke slagtede, fordi Assuranceagenten ikke kunde faa nok for dem. Der stod Slagtere, der vilde købe, men Assurancen krævede sit, og saa maatte det være med de arme Dyrs Lidelser, som det kunde. Omboende Folk harmedes og indigneredes stærkt over denne hjerteløse Behandling af Dyrene, og de 4—500 Mennesker, der var samlede ved Brandstedet, holdt et Møde, ved hvilket Detailhandler L. P. Larsen holdt en Tale om den skammelige Hensynsløshed mod Dyrene. Forsamlingen krævede, at de stærkt saarede Svin straks dræbtes, og for at berolige Folk lovede man, at 6 Svin skulde blive slagtet. Transporten af disse 6 Svin foregik imidlertid paa en aldeles skandaløs Maade. Man læssede dem nemlig op i en Vogn uden at tage mindste Hensyn til Dyrenes slemme Saar. Da der protesteredes herimod og man forlangte noget Halm i Bunden af Vognen, svarede Politibetjent 815, at han kendte nok sit Reglement“. Det er nu ikke Tilfældet, for der findes desværre ingen Bestemmelser angaaende Dyrs Behandling, specielt i saadanne Tilfælde. Og „Social-Demokraten“ tilføjede meget rigtigt følgende: „Hele denne Sag viser atter, hvorledes Pengehensynet gaar frem for alt. Assurancen burde, f. Eks. ved en Dyrlæges Kendelse, kunne tvinges til at slagte Dyr, der er kommet til Skade, og som nu ofte maa ligge i mange Timer eller Dage, inden Assurancen kan bekvemme sig til at give sin Tilladelse til deres Nedslagning“. Da vi i Fjor forelagde dette Lovforslag, foreslog vi ogsaa den her omhandlede Bestemmelse om Forsikringsselskabers Forhold overfor syge og tilskadekomne Dyr. Det viste sig desværre atter ved denne Ildebrand kort efter, hvor rigtigt og nødvendigt det var, at vi satte denne Paragraf ind, og jeg vil særlig hen-